

Постепенно с утверждением единоличной власти Сталина происходит свертывание белоруссизации. Целью белоруссизации было построение белорусского социалистического общества, а вовсе не белорусской национальной государственности. Однако и в этом власти увидели угрозу и начинается борьба с национал-демократизмом. В результате реформы белорусского языка 1933 г., вводится так называемая «наркомовка», белорусская орфография была приближена к русской. В 1936 г. идиш и польский языки были лишены статуса государственных.

Подводя итоги нужно отметить, что 1920-е годы стали расцветом не только для белорусского языка, но и для всех национальных языков БССР. Связано это было в первую очередь с необходимостью искоренения всего связанного с прежней Россией, желанием закрепиться у власти, получить доверие и поддержку местного населения и перекройки сознания на социалистический лад. Когда началась трансформация политического режима, изменилась и языковая ситуация.

Д. Бароўка

ГІСТОРЫЯ СЯМ'І БАРОЎКА

Рэвалюцыйныя падзеі пачатку ХХ ст. сталі пераломным момантам у жыцці беларускага народа, разам з якім і маіх шматлікіх продкаў. Звернемся толькі да лёсу аднаго з іх – майго прадзеда Міхаіла Іванавіча Бароўка. Сам ён апынуўся ў віхуры тых гістарычных падзей, прычым не пакінуў іх забытымі для нашчадкаў, а занатоўваў іх у сваім дзённіку.

Мэта маёй работы – разгарнуць старонкі гэтай рэдкай крыніцы падзей пра сям'ю, народ і краіну. Рукапісны дзённік уяўляе даволі тоўсты сшытак, дзе ў храналагічнай паслядоўнасці зроблены запісы пра шматлікія падзеі, імёны, факты не толькі маёй сям'і, але і малавядомы гістарычны кантэкст.

Пачаткам станаўлення светапогляду Міхаіла Іванавіча можна лічыць яго працу ў сельскай школе, калі ён захапляўся разнастайнай літаратурай, у тым ліку марксісцкай. Асабліва паўплывалі на яго палітычныя ідэі лёсавызначальныя сходкі рабочых і асабістыя размовы з агітатарамі. Натхнёны новымі ідэямі, ён з'ехаў з роднай вёскі ў Петраград дзеля змагання за лепшую будучыню.

Паваротнай кропкай у жыцці Міхаіла Іванавіча і пачаткам яго актыўнай палітычнай дзейнасці стала праца на Іжорскім заводзе. У сваіх успамінах ён падрабязна апісвае, як разам з тысячамі іншых рабочых удзельнічаў у забастоўках і мітынгам, а пасля – ў лютаўскай і кастрычніцкай рэвалюцыйных падзеях у Петраградзе. Літаральна на яго вачах адбыўся пераход улады ў рукі Саветаў.

Бальшавіцкае кіраўніцтва абірала сярод членаў партыі найбольш таленавітых агітатараў і накіроўвала іх на працу на месцах. Адным з прапагандыстаў стаў Міхаіл Іванавіч. Пасля вяртання на Радзіму ўваходзіў у склад падпольнага райкама КПЗБ (у сувязі з гэтым яго імя згадана ў кнізе «Памяць.

Пастаўскі раён»). Вынікам падпольнай працы сталі палітычныя пераследаванні і доўгія сем гадоў у Беластоцкай турме, дзе ён працягваў агітацыйную дзейнасць сярод палітвязнаў, заклікаў на змаганне супраць польскай улады, нягледзячы на кепскі фізічны стан. Пасля вызвалення Заходняй Беларусі Міхаіл Іванавіч стаў адным з выбраных дэпутатаў на Беларускі Народны Сход у Беластоку. За сваю актыўную грамадскую дзейнасць ён атрымаў некалькі дзяржаўных узнагарод, якія зараз захоўваюцца ў фондзе Пастаўскага краязнаўчага музея.

З апісання падзей, змешчанага ў дзённіку, можна зрабіць выснову, што вынікам актыўнай сацыялістычнай прапаганды быў сфарміраваны чалавек з моцным характарам, гатовы да апошняга трымаць любыя нягоды, абараняць палітычныя ідэі. На сённяшні дзень многія па-новаму глядзяць на падзеі 1917 г., але на той момант значная большасць людзей паверыла ў тое, за што змагаліся рэвалюцыянеры. Мела месца сапраўдная вера ў новую ідэю, у справядлівае грамадства, у якім не будзе багатых і бедных. Тое, што абяцала марксісцка-ленінская ідэалогія, натхняла самых актыўных на барацьбу. Менавіта намаганнямі такіх палымяных рэвалюцыянераў, як мой прадзед, удалася здзейсніць тое, што поўнасьцю перавярнула знаёмы ўклад жыцця людзей і адгарнула новую старонку ў гісторыі беларускага народа.

Ю. Березовская, К. Чернухо

НЕОЯЗЫЧЕСКИЕ КУЛЬТЫ: ОСОБЕННОСТИ КУЛЬТОВОЙ ПРАКТИКИ И РЕЛИГИОЗНОГО СОЗНАНИЯ

Неоязычество – новое религиозное движение, феномен, который хорошо исследован на сегодняшний день. Тем не менее, околоязыческие представления становятся все популярнее из-за оккультной среды общества и возможности культистов влиять на образование и другие институты общества.

Всплеск интереса к язычеству проявился в конце XX в. как защитная реакция обращения к мифологическому мышлению для преодоления современных социальных проблем (рост отчужденности, кризис морали, экологии). Также этот интерес мог быть вызван желанием человека узнать о своём происхождении, происхождении своего народа, ведь известно, что история и ее факты могут умалчиваться, переписываться, что и порождает определенное беспокойство и поиск истины.

Неоязычники строят свою веру на фольклоре и околофольклорных художественных произведениях XX–XXI вв. Также нужно отметить, что влияние российских сект очень велико на территории Беларуси, в стране действовали (и продолжают действовать подпольно) анастасийцы, инглистическая церковь, Союз Венедов. Также секты и их духовные практики и учения могут лишь скрывать истинные мотивы создания этих сект: в среде неоязычников распространен шовинизм, национализм. Примечательно, что большинство этих сект являются своеобразным прикрытием творящегося внутри них беззакония.